

KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

XIV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Evangelija

Mat. 6, 24-23

ANUO metu: Kalbėjo Jėzus savo mokytiniais: Nė vienas negali tarnauti dviem valdovam: nes arba jis vieno nekės ir mylės kitą, arba vieno laikysis ir niekins kitą. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai. Todėl aš sakau Jums: Nebūkite bailiai susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne svarbesnė už valgį ir kūnas už drabužį? Žvilgtėkite į dangaus sparnuočius: jie nesėja, nei pjauna, nei į kluonus nekrauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug daugiau verti, kaip jie? Kas gi jūsų gali savo rūpesčiu padidinti savo ūgį vienu mastu? Ir kam jūs bailiai rūpinatės drabužiu? Įsižiūrėkite į laukines lelijas, kaip jos auga; jos nesidarbuoja ir neverpia; tačiau aš sakau, jums, kad ir Saliamonas visoje savo garbėje nebuvo taip apsivilkęs, kaip kiekviena iš jų. Taigi, jei Dievas taip apvelka laukinę žolę, kuri šiandien yra, o rytoj metama į krosnį, kaipgi labiau jus, žmones, menko tikėjimo. Nebūkite, tad bailiai susirūpinę ir nesakykite: ką valgysime, ar ką gersime, ar kuo apsidengsime? Nes visų tų dalykų labai jieško pago-

Lėkėja

Gal. 5, 16 - 24

BROLIAI: Elkitės vadovaujant dvasiai, ir jūs nevykdysite kūno geidulių. Nes kūnas geidžia prieš dvasią, o dvasia prieš kūną; nes tuodu yra vienas kitam priešingu, kad nedarytumėte visa, ko tik norite. O jei jūs esate dvasios vedami, jūs neesate po įstatymu. Kūno darbai yra matomi; jie yra: paleistuvystė, susitepimas, begėdystė, pasileidimas, stabų garbinimas, žavėjimai, neprietelystės, barniai, pavydai, rūstybės, vaidai, nesutikimai, atskalos, neapykantos, žmogžudystės, girtuokliavimai, apsirijimai ir į tuos panašūs dalykai. Kaip aš jums anksčiau sakiau, taip ir vėl iš anksto sakau: Kurie tai daro, tie negaus Dievo karalystės. Dvasios gi vaisius yra: meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, maloningumas, gerumas, romumas, meilumas, ištikimybė, kuklumas, susilaikymas, skaistybė. Prieš tokius nėra įstatymo. Kurie yra Kristaus, tie prikalė ant kryžiaus savo kūną drauge su ydomis ir geiduliais.

nys. Juk jūsų Tėvas žino, kad viso to jums reikia. Taigi jieškokite visų pirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta.

Kristaus Sekimas Sako:

“Nepasitikėk nei savo žinojimu nei kito apskrumu, bet tik Dievo malone, kuri padeda nuolankiesiems ir pažemina puikuolius.

Nesigirk turtais, jeigu jų ir turi, nei galingais draugais, bet pasitikėk Dievu, kurs duoda viską, net pats save.

Nesididžiuk jėga ar gražumu savo kūno, kurį menka liga gali sunaikinti.

Nesigerėk savo išmintingumu ir savo sugebėjimais, nes gali nepatikti Dievui, kuriam priklaususo visa, ką esi gavęs gero iš prigimties”.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF MARIAN FATHERS, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10¢ a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10¢ a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

KELIAS ATGAL

K. Baras

KITĄ kartą gyvenęs tūlas karalius, vardu Redvaldas. Jis pasistatydinęs sau maldyklą. Joje gi pasidirbęs du altorius. Ant vieno jis aukodavęs aukas Dievui. Ant kito gi velniui. Jis norėjęs tarnauti Dievui. Bet ir velniui norėjęs įtikti.

— Beprotris žmogelis, — pasakysi, tai išgirdęs. Jis pats nežinojo, ką darė. Nes greičiau galima bus, sakysi, sujungti šviesą su tamsa, dieną su naktimi, greičiau galėsi suderinti visas priešingybes, negu kartu tarnauti Dievui ir piktajai dvasiai.

Tačiau pasitaiko nemaža tokių neišmanėlių, kurie elgiasi panašiai, kaip tas karalius. Ir šie statosi du altorius. Tik ne kur maldyklose, bet savo širdyse ir mano galėsią tarnauti drauge Dievui ir velniui, sugebėsią eiti iš vien su velniui ir nenutraukiant ryšių su Dievu.

Dieviškasis Išganytojas pasakė: “Jieškokite visų pirma Dievo karalystės ir jos teisybės, o visa tai bus jums pridėta” (Mat. 6, 33). Tai, ką Kristus pasakė, Jis pasakė, kaip žmonijos Viešpats ir Išganytojas. Tai buvo Jo įsakymas visiems amžiams. Nuo jo laikymo turėjo priklausyti žmonių dvasinė ir materialinė gerovė. Jei žmonės tą įsakymą užlaikys, tada visiems bus stalias užtiestas ir paruoštas, tada niekam nepriseis miegoti po tiltu, tada niekam neteks išalkusiam ir nudriskusiam drebėti iš bado ir šalčio. Tada žmonės vieni kitiems padės. Jei tas svarbiausias įsakymas bus paniekintas, tada bus sugriauta tikra tvarka prie stalo, o žmonija pateks į suirutę, skurdą ir neapykantą. Paskutinis šimtmetis tai įrodė. Kai laisvamanybė pakirto visuomenės sluogsnių tikėjimą į Dievą ir amžinybę, žmonės nebejieškojo visų pirma Dievo karalystės. Tada jie stengėsi čia pat šioje žemėje savo sumanumu bei apskrumu susikurti rojų. Jį turėjo duoti

pasilinksminimai, puotos, prabanga, šokiai, teatrai, mados svaigalai ir taip toliau. O visa tai galima gauti už pinigų. Dėl to pradėta šaukti:—Palaiminti, kurie turi daug pinigų! Tegyvuoja mamona — turtai. Kas gyvas puolė prie geltonojo karaliaus Mamonos. Jį pradėjo garbinti, kaip Dievą. Maldos mamonai pakeitė “Tėve mūsų”, sąskaitos — rytmetinius ir vakarinius poterius. Auksas užgesino žmogaus širdyje Dievo meilę ir padarė ją kietą ir šaltą, kaip metalą. Plėšikaujas išnaudojęs kapitalizmas ir komunizmas kietais batais sumindė žmoniškumą, teisybę ir meilę, ir žengė beširdiškai per kitų ašaras ir skurdą, be atodairos didindamas savo kišenes. Augščiausiu įstatymu buvo pastatytas pelnas. — Visa yra gera ir šventa, kas duoda apčiuopiamą pelną, visa bloga ir prakeikta, kas duoda materialinių nuostolių, — kalbėjo materialistai. Todėl pašalino labdarybę ir ėmė remti išnaudojimą. Pasaulis pertoli nuėjo neteisingumo keliu, kai jis paniekino Dievo karalystę ir jos įstatymus. Teisingumas buvo palaidotas. Jį palaidojo augštesnieji sluogsniai.

Masė bedalių žmonių nuėjo tais pačiais keliais. Ji pasisavino lygiai tas pačias pažiūras ir kovos būdus. Mamonos dvasia virto masės bedalių siela. Jie ėmė šaukti: “Mes atsisakome nuo dangaus aname gyvenime, mes norime dangaus čia žemėje. Viskas proletariatui. Šalin santaika ir meilė, mes norime neapykantos”. Ir meilė buvo palaidota. Jos vietą užėmė neapykanta, pavydas, kerštas. Plėšrus barbaras buvo prikelstas iš mirusių ir pradėjo savo plėšikavimo žygius kruvinose revoliucijose. Lietuva, Latvija, Estija ir kitos valstybės nukentėjo nuo plėšraus barbaro — komunizmo. Milionai pavergtųjų kenčia skurdą ir badą. Kai žmonija pamajo ranka į Kristaus įsakymą: “Jieškokite

visų pirma Dievo karalystės ir jos teisybės", o žiauri gyvenimo ranka ištraukė iš jos visą kitą: nuosavybę, laisvę, piliečio ir žmogaus teises. Žmonija pasityčiojo iš Kristaus įsakymų, kaip gyvenimui netinkamų, o gyvenimas skaudžiai pasityčiojo iš žmogaus paties sukurto "rojaus". Prieita liepto galas ir atsistota ant bedugnės kranto.

Kur išganymas? Kuriuo keliu galima išvengti visiškos katastrofos, grėsiančios palaidoti žmoniją krizių sukuryje? Išganymo kelias tėra vienas. Jis yra: kelias atgal. Atgal į Dievo karalystę ir jos teisybę. Tai vienintelė išeitis. Žmonijai taiką, gerovę ir ramybę gali gražinti revoliucija. Revoliucija tikra to žodžio prasme. Žodis revoliucija yra iš lotynų kalbos žodžio "revolvere", kas reiškia ritinti atgal, "se svolvi" — sugrįžti. Taigi, tikra mūsų laikų revoliucija

turi būti sugrįžimas atgal į Dievo karalystę, tai sugrįžimas sūnaus vėjavaikio į savo Tėvo namus. Tik krikščioniška revoliucija gali išgelbėti žmoniją.

Tik tada žmonijos socialinis gyvenimas eis normaliomis vėžėmis ir pasieks išsivadavimą iš visokių ligų, kai žmonės jieskos "visų pirma Dievo karalystės ir jos teisybės". O kur mes atrasime paaiškinimą Dievo karalystės? Kristaus Evangelijoje apie teisingumą ir meilę.

Daug yra blogybių pasaulyje ir dažnai nusiskundžiame, kad blogi laikai. Kas kaltas? Mes patys. Laikai esame mes. Kokie būsime mes, tokie bus ir laikai. Gražinkime į mūsų tarpą Dievo karalystės teisybę ir meilę ir ateis geresni laikai.

Krikščioniškas teisingumas ir krikščioniška meilė tiesia artimui pagalbos ranką.

Ne taip svarbu, bet įdomu

▼ Sovietų Sąjunga turi 200 mil. gyventojų, Amerika 167 mil.

Sovietų Sąjunga 1955 m. gale turėjo 6,1 mil. radijo aparatų. Amerikiečiai tik automobiliuose turėjo 35,7 mil. radijo aparatų, o viso 138,7 milijonus.

Sovietų Sąjunga 1955 m. turėjo 820,000 televizijų. Amerika jų turėjo 35 milijonus.

Sovietų Sąjunga turi 85,000 kolektyvinius ūkius ir 5,134 valstybinius. Daugiau kaip pusė visų Rusijos gyventojų yra kolchozuose. Amerikos 1 asmuo iš 7 gyvena farmose.

—o—

▼ Policija buvo suėmusi Maniloje vieną jauną vyrą apkaltintą "nešvarių" žodžių vartojimu, bet jį turėjo paleisti, kadangi jis pasirodė esąs nebylys.

—o—

▼ Vagys Detroite, Mich., įsilaužė į B ir R krautuvę, paėmė 30 svarų šonkaulių, 15 svarų "karštų šuniukų", 20 svarų duonos, 5 svarus cukraus, penkias dėžes alaus ir \$45.

▼ Saginaw, Mich., vienos smuklės kelneris nusigėrusiam klientui apipylė batus benzinu ir padegė. Už tai per teismą turėjo sumokėti 1,000 dol.

—o—

▼ Amerikos prezidento alga pirmąsyk buvo pakelta 1789—iki 25,000 dol. per metus; jau 1873 buvo pakelta iki 50,000 dol. 1909 iki 75,000, o 1949 iki 100,000 dol.

—o—

▼ Conrad Hilton viešbutis Chicagoje yra didžiausias pasaulyje. Svečiams aptarnauti jame naktinėj pakaitoj dirba 1,000 žmonių. Iš viso viešbuty yra apie 3,000 kambarių. Yra įtaisytos mašinos lėkščių plovimui, kurios per valandą išplauna 12,000 lėkščių.

—o—

▼ Yra apskaičiuojama, kad JAV valstybėse kiekvieną dieną yra atliekami 186,000,000 telefoniniai pasikalbėjimai. Jiems įvykdyti yra vartojami 51,000,000 telefonai.

ŠVENTOJI GERMANA

Joseph A. Keener

Nuo to laiko, kai netikėtai buvo at-
rastas Germanos kūnas, — kartu atsi-
rado ir spontaniškas bei entuziastiškas
pamaldumas į Germaną. Pamaldumas į
šventąją piemenaitę gyvai reiškėsi ne
vien tik pačiame Pibrake, bet taip pat
ir kaimyniniuose miesteliuose, o galiau-
siai, palaipsniui jis plito ir visoje Pran-
cūzijoje.

Stebuklas po stebuklo, palaima po
palaimos lydėjo tuos, kurie tik kreipėsi
į Germaną, melddami jos užtarimo. Be-
galinė žmonių minia, auganti metai iš
metų, vykdavo į Pibraką aplankyti Ger-
manos karstą ir pasimelsti ten, pra-
šant sau reikalingų malonių. Stebuklai
ir visos kitos išmelstos malonės buvo
be skaičiaus ir nepaprastos Dievo dova-
nos, kurių žmonės susilaukdavo per
Germanos užtarimą melddamiesi prie
jos karsto.

Toji vargšė mergaitė, kuri gyvenda-
ma buvo žmonių paniekinta ir neapken-
čiama, — dabar gi, turėjo tūkstančius,
o vėliau — milijonus draugų. Gyva bū-
dama, ji veik visada būdavo alkana ir
nuplyšusi, — o dabar ji dalino žmonėms
gausias Dievo malones ir įvairias pa-
laimas. Žemėje, Germanos ranka buvo
pusiau paraližuota ir suvytusi, o dabar
ta pati ranka iš dangaus siuntė žmo-
nėms gausias dvasines dovanas.

Pirmas oficialus nuostabių reiškinių,
įvykusių Pibrake, pripažinimas buvo
1661 m. rugsėjo 22 dieną. Tada jau bu-
vo praėję 60 metų nuo Germanos mir-
ties ir 17 metų nuo jos kūno atradimo.

Tais metais, kanoniškos vizitacijos
proga, prelatui Jonui Dufour'ui, Tulūzos
Arkivyskupijos Generaliniam Vikarui,
buvo parodytas Germanos karstas, Pib-
rako parapijos zakristijoje. Prelatas ati-
darė metalinį karstą ir pamatė Germa-
nos kūną, kuris atrodė lygiai taip pat,
kaip ir atradimo dieną. Pats prelatas
apklausinėjo liūdininkus ir peržiūrėjo
knygą, kuri buvo laikoma prie Germa-

Šv. Germana

nos karsto. Toje knygoje buvo surašy-
ti stebuklai ir kitos dvasinės malonės,
išmelstos per Germanos užtarimą. Visi
tie nuostabūs įvykiai buvo paliūdyti pa-
rašais ir notaro patvirtinti. Taip pat
prisistatė du asmenys, 80 metų senumo,
kurie po priesaika paliūdijo,—patys sa-
vo akimis matę gėlių stebuklą žiemos
metu, Germanai dar gyvai esant. Visų
tų nuostabių dalykų oficialus praneši-
mas buvo padarytas Tulūzos Arkivys-
kupui.

Tokiu būdu, Germana buvo pakeliui
į kanonizaciją. Tačiau praėjo net trys
šimtmečiai iki galutinai Bažnyčia pas-
kelbė Germaną šventąja. Žmoniškai kal-
bant, šventumo garbės pasiekimas Ger-
manai labai brangiai atsiėjo, kaip re-
tai kam.

Taip jau dalykai vystėsi, jog Germa-
nos žemiškojo gyvenimo vargai ir ne-

pasiekimai buvo gal net mažesni už visus tuos sunkumus, kurie ją lydėjo po mirties, iki ji laimėjo nemirštamą ir visuotiną šventumo garbę. Kodėl šioji mergaitė buvo skirta tokiems sunkumams ir įvairiausiems bandymams jai gyvai esant ir po mirties, — visad liks Viešpaties Dievo, o taip pat ir šv. Germanos paslaptis.

11.

Mažai tėra šventųjų, kurie stebuklų didumu ir skaičiumi pralenkia šv. Germaną. Paskutinių keturių šimtmečių laikotarpyje ji buvo viena iš didžiausių stebukladarių. Kiekvieno šventojo paskelbimui yra reikalinga, kad įvyktų tam tikras skaičius stebuklų. Šiuo atveju, tikrai nepaprastai daug stebuklų yra įvykę per Germanos užtarimą.

Tačiau, nežiūrint nenutraukiamos eilės stebuklų ir kitų malonių, kurias žmonės gavo iš Dievo per Germanos užtarimą, — Tulūzos Arkivyskupijoje visiškai nebuvo rūpinamasi Germanos paskelbimu šventąja. Todėl praslinko beveik pilnas šimtmetis nuo Germanos mirties ir 39 metai nuo pirmo oficialaus šio dalyko tyrinėjimo, — kada tikrai buvo pradėta rūpintis jos beatifikacija.

Taigi, tik 1700 metais Tulūzos Arkivyskupas Kolbertas paskyrė generalinį vikarą kunigą Juozapą Morel, kad jis rūpintųsi Germanos paskelbimu šventąja. Tačiau metų metai prabėgo sunkiame tyrinėjimo darbe, kol byla buvo paruošta, kad būtų galima ją įteikti šventajam Sostui.

Po visų tyrinėjimų susidarė didžiulis tomas raštų, talpinąs visus oficialius dokumentus, įskaitant ir patį pirmąjį iš 1661 metų, kada prelatas Dufour'as buvo padaręs pačius pirmuosius šios bylos tyrinėjimo darbus. Visi tie dokumentai buvo įteikti kapucinui vienuoliui — Tėvui Konstantinui Figeac'ui, kuris su jais iškeliavo Romon. Dabar gi Pibrako gyventojai tikėjosi, jog jų Germana greit bus paskelbta šventąja.

Tačiau, kai tik Tėvas Konstantinas atvyko į Romą, — tuoj iš savo vyresnybės gavo naują paskyrimą — vykti misijų darbui į Mezopotamiją. Jis, nieko

nelaukdamas, turėjo skubėti vykti ten, kur buvo paskirtas. Tokiu būdu, Tėvas Konstantinas negalėjo pats perduoti tuos brangius dokumentus šventajam Sostui; jie liko kapucinų vienuolyne, Romoje. Tiesa, tas vienuolis prie dokumentų paliko raštą, nurodantį, jog visa tai turi būti pristatyta šventajai Apeigų Kongregacijai.

Deja, Tėvui Konstantinui išvykus į misijas, — Germanos dokumentai buvo kažkur nukišti Romos kapucinų vienuolyne, o vėliau ir visai pamiršti. Taip prabėgo veik pusė šimto metų. Pibrako gyventojai, nesulaukdami atsakymo iš Romos, — ėmė teirautis apie Germanos bylos eigą. Jiems gi buvo pranešta, jog nežinia kur yra dingę atgabendieji dokumentai.

Šios ir kitos aplinkybės taip susidėjo, jog Germanos byla nusitęsė dar vieną šimtmetį, iki ja vėl buvo pradėta rūpintis iš pradžios. Viena iš daugelio kliūčių buvo trūkumas lėšų, reikalingų padengti kelionės, tyrinėjimų ir kitas panašias išlaidas, susijusias su beatifikacijos byla.

Dar kita kliūtis buvo to meto politinės ir socialinės riaušės, trukdančios normalaus gyvenimo eigą.

Vertė kun. J. Petraitis, MIC.

Laiškai Redakcijai

Gerbiamieji,

Už ligšiolinį Jūsų taip vertingo žurnalo "Kristaus Karaliaus Laivo" siuntinį širdingai dėkojame.

Dėja, Ginnazija sunkiai gyvena vien iš aukų ir nėra pajėgi nė vieno laikraščio ar žurnalo užsiprenumeruoti. Todėl jeigu Jūsų administracija neturėtų galimybės mums toliau siųsti "Kristaus Karaliaus Laivo" su apgailėstavimu tektų mums jo atsisakyti.

Su tikra pagarba

Lietuvių Vasario 16 Ginnazija,
V. V., Direktorius

Schloss Rennhof, Germany
("Laivas" ginnazijai siunčiamas "gratis". — Red.).

DIEVO TARNAS
 Arkivyskupas
 Jurgis Matulevičius

BEATIFIKACIJOS BYLOS Ž I N I O S

REDAGUOJA MARIJONŲ POSTULACIJA

Nr. 8(29)

Rugpjūčio 25, 1956 (III)

K R I S T U I
 I R
 B A Ŗ N Y Č I A I

DIEVO TARNO VADOVYBĖJE

Rimtai vadovauti pasiaukojusioms Dievo tarnybai sieloms, siekiančioms dvasios tobulybės, yra sudėtingas ir nelengvas darbas. Pamaldūs žmonės, kurie tikrai Dievą myli, sąmoningai nenusideda sunkiai, mirtinai; jie tokių nuodėmių saugojasi labiau negu mirties. Tačiau dar nėra tiek tobuli, kad išvengtų kasdieninių kalčių. Nuolat jų daromi netobulumai rodo, kad jie nemoka savęs išsižadėti, kad jieško nuolat patogumų ir malonumų. Jų malda yra daugiau įprastinė, jausminė, atausta daugelio išsiblaškimų. O ir santykiai su kitais žmonėmis nevisada būna sklandūs. Į dvasios tobulybę jiems kelias nėra, tiesa, tolimas, bet į tą kelią įstatyti, juo vesti, vadovauti sielai reik žinių ir atsidėjimo.

Dievo Tarnas Arkivyskupas Jurgis mokėjo tinkamai vadovauti kunigų ir žmonių sieloms. Tai liudija jo dvasinė mokykla — naujokyną baigusieji pirmieji kunigai marijonai.

1911 m. vasarą atidarė kun. Jurgis Matulaitis - Matulevičius atnaujintą Marijonų Vienuolijos naujokyną Friburge, Šveicarijoje. Surinko prie savęs labai gabius ir idealius mokinius, daugumoje buvusius Petrapilio Kunigų Akademijos studentus - kunigus. Pirmais metais jis tokių kunigų turėjo naujokyne apie 15. Jie visi padarė pirmuosius vienuolinius įžadus 1912 m. rugpjūčio 15 d., per Žolinę. Apie tuos laikus, apie Dievo Tarno Jurgio auklėjimo būdus

turime gražių atsiminimų, surašytų kun. Marijono Višnievskio, MIC. Jis rašo:

— Tėvo auklėjimas turėjo visuotinį pobūdį, panašiai kaip tomistai, t. y. jis apimdavo visą žmogų, visas jo jėgas ir gabumus; bet iš akių neišleisdavo centrinio, svarbiausio dalyko — meilės. Jis lavino mus ir fiziniai. Nepaisydamas skaudančių kaulų, atvangos metu valgomajame parodydavo kūno mankštos būdus ir skatindavo kasdien juos daryti. Lavino jis mus ir iškalboje. Atsinešdavo atvangos metu vadovėlių apie tinkamą balso ir kalbos organų naudojimą ir su visais kartu atlikdavo gilaus kvėpavimo lavybas, smakro, lūpų, liežuvio pratybas, atskirų priebalsių tarimą; gramatinį, loginį ir retorinį kirčiavimą. Jis primindavo net mažas techniškai smulkmenas, kad iškalba būtų gera ir teisinga, pabrėžęs jos svarbą ir reikšmę būsimiems pamokslininkams.

...Jis norėjo, kad kiekvienu žvilgsniu būtume tobuli ir dėlto pats pirmas mums švietė pavyzdžiu. Kad neatgrąsinus mūsų savo reikalavimais, paguodavo: ne iš syk Roma pastatyta... Jo gyvenimo filosofija sutilpdavo trijuose dažnai kartojamuose sakiniuose: tikėjimo apšviestas protas; rami valia; viso ko vertinimas amžinybės požiūriu.

Mokėjo jis vienok ir žemėje vaikščioti; stengėsi mummyse išlavinti prigimties gabumus: grakštumą, akies ir rankos tikrumą, balso skardumą, būdo pasto-

vumą ir ryžtą. “Taip visa daryk, kad nereikėtų sugrįžt ir taisyti”. “Suprask savo mintį aiškiai pirmiau, negu ją paskelbi.” “Kalbėk rūpestingai ir įtikinančiai, ištark kiekvieną raidę aiškiai be mikčiojimo ar stenėjimo.” “Kieliką ant altoriaus ar mišiolą pasidėk taip, kad nereikėtų vėliau taisyti.”

Nekvailino mus, kaip tai daroma kai kuriose dvasinėse įstaigose. Jis nepakęsdavo durnelių, neranguolių, atsilikėlių, neveiklumu ir vidutinybe sergančių. Jo auklėjimas buvo gyvas, dinamiškas, duodavo laisvę, kaip sakydavo “Dievo vaikų laisvę”. Nuolat paskatindavo prie susivaldymo, kad tiksliai sunaudotume savo jėgas, kad visomis galiomis tarnautume Dievui, kad būtų “išmintinga Dievo tarnyba”, kartodavo. Visiškai aklos klusnybės nepripažino ir nepatardavo, — tebūnie protinga jūsų tarnyba. Manyje gi stengėsi jis sutvarkyti “beato-dairinį uolumą”, kaip jis vadindavo “kunkuliuojantį”...

Ižadus padarius

— Naujokyste turėjome gana darbo su savim ir nebuvo laiko užsiimti kuo kitu. Ižadus padarius, prasidėjo kritiškas dairymasis aplink. Pats Tėvas pradėjo mus leisti į pirmuosius mėginimo skridimus.

Pirmiausiai, jis leido paimti daugiau pamokų universiteto, o kai kuriems — net siekti akademinio laipsnio. Aš pasilikau gilintis spekuliatyvinėje teologijoje ir pasirinkau daktaro disertacijai temą iš moralinės teologijos pas T. Langen Wendelsą “apie bausmes.” Dabar gailiuos, kad nesispecializavau dogmatinėje teologijoje pas T. Del Prado...

Vadovaujant Tėvui, dvasinis darbas gerėjo. Sintetizavo jis mūsų sielas, einant šv. Tomo nuostatu: — juo arčiau Dievo, juo daugiau vienybės ir paprastumo. — Ypač godžiai skaitėme dvi Tėvo patartas knygas: “La vie interieure simplifce” kun. Tissot ir “L’Ame de tout Apostolat” kun. Chantardo. Tie ir jiems panašūs veikalai, pav. Sandreau, labai mus kreipė prie Tėvo ir mūsų pa-

geidaujamos sintezės. Be to, stebėjome jį patį, derinom teoriją su gyvenimu, ši bei tą papeikdami be prietarų ir piktumėlio. Sunku buvo prie ko nors prikibti. Kartą maniau, kad mūsų Tėvas po šv. Mišių per trumpai darė asmeninę padėką ir per greit ėmėsi kalbėti brevijorių. O jis man atsakė: “Su Viešpačiu Jėzumi galima kalbėtis ir Šventosios Dvasios žodžiais”. Tuomi man nurodė, kaip dėkoti po šv. Mišių, ar šv. Komunijai, kaip reikia brevijorių kalbėti.

Vieną kartą vienas mūsų mišikių, Tėvo patvarkymu, pasakė mums koplyčioje konferenciją. Pasisekė, pataikė į vaizduotę ir į širdį, giliai mus sujaudindamas. Man atrodė, kad Tėvo konferencijos buvo per daug protiniu svoriu ap sunkintos; pagyriau savo draugą. Tėcas, regimai, mano žodį pritaikė sau, kaip priekaištą, nes vėliau konferencijose duodavo jis mums lengvesnio maisto, kaip vaikams. Vienok nepakeitė savo pagrindinio siekio, nežaidė, adydamas paveikslėlius, bet duodavo mums galias, stiprias mintis, santraukas. Dabar manau, kad jo buvo tiesa, o aš klydau.

Kas nors vėl užkliuvo už išpažinties kažkuriuo klausimu. Aš ir vėl sulaukiau pamokos. Kartą paprašė Tėvas mane į klausyklą, atsiklaupė prieš savo mokinį ir nuolankiai atliko išpažintį. Pasijutau išsigandęs ir nedrąsus, bet tada supratau, kaip reikia atlikti išpažintį. Tautiniai skirtumai tarp lietuvių ir lenkų Friburge neturėjo reikšmės. Tėvas mokėjo gražiai suderinti teisingus ir protingus vienu ir kitų siekius taip, kad tų skirtumų beveik nejutome. Visi lietuviai mokėjo lenkiškai, o lenkai mokėsi lietuviškai iš broliškumo ir pritarmo. Gaila tik, kad per mažai išmokome... o kalba tai raktas sieloms atidaryti.”

Iš Dievo Tarno Jurgio mokymo išėjusieji marijonai paskleidė didelę šviesą pasiimto darbo laukuose, — patys būdami maldos vyrai, mokėjo patraukti prie Dievo klausytojų minias.

Kun. K. A. Matulaitis

Arkivyskupo Jurgio Matulaičio Raštai

Kapellono liudijimas

1920—1925 metais Vilniaus vyskupo asmeninis kapelionas ir sekretorius buvo kun. Jonas Kriščiukaitis, MIC. Jis rašo savo atsiminimuose, kad vyskupas Jurgis neduodavęs mašinėle perrašinėti savo privačių laiškų, “nebent išimtinai norėdavo pasilikti nuorašą. Visus raštus, kuriuos jam reikėdavo pasirašyti, rašydavo visada pats. Išimtį čia sudarydavo vienas kitas raštas lenkų kalba. Tokius raštus kai kada pavesdavo parašyti kun. Chaleckiui, pirma gerai aptarę, kas ir kaip reikia parašyti; esą kun. Chaleckis geriau žinąs lenkų kalbos dvasią. Tačiau tai būdavo labai retai. Visus raštus lotynų kalba be jokios išimties rašydavo visada pats; kito parašytas lotynų kalba raštas jam neįtikdavo. Pamenu, rašant šv. Tėvui pranešimą apie Vilniaus vyskupijos padėtį, reikėjo prijungti ir relaciją apie seminariją. Tokią relaciją apie seminariją labai gražiai mašinėle parašytą lotynų kalba atsiuntė seminarijos rektorius kun. Ušyla. Vyskupas Matulevičius tą relaciją atnešė man perrašyti visą subraukytą. Į mano pasakymą: — Ką gi čia Ekscelencija padarė, tokį gražų raštą taip labai sugadino, — atsakė: — Taip raštas visai gražus, gramatikos klaidų nėra, bet tai ne lotynų kalba; tokia lotynų kalba parašyto rašto pasirašyti negaliu. —

Metodas

— Savo raštus, kuriuos reikėdavo

perrašinėti mašinėle, rašydavo paprastai ant nedidelių popierėlių: aštunta dalis ištiso lapo. Kiekvieną, ypač svarbesnį raštą, pirma gerai apgalvodavo, ne tik planą, bet ir smulkmenas, kaip jis išsitardavo: “jau visą raštą turiu galvoje”.

Mėgo man pasipasakoti, kaip ir ką mano rašyti. Į mano pasakymą, kad šiame dalyke nieko nenusimanau, nieko nežinau, atsakydavo, man tai pasakojęs dėlto, kad pasakojant jam pačiam dalykas darosi aiškesnis, pasakytą mintį lengviau išreikšti raštu... Bet kokias dėl rašto pastabas priimdavo ramiai; jei pastaba atrodydavo jam tinkama, gera, naudinga, ją sunaudodavo; jei pastaba jam atrodė netinkama, trumpai paaiškino, dėlko ta pastaba čia netinka... Vyskupas Matulevičius nesilaikė dėsnio: “Quod scripsi, scripsi”. (Ką parašiau, — parašiau).

— Vyskupas Matulevičius rašydavo greitai ir dėlto rašysena nevisai būdavo aiški; be to, rašydamas ant mažų popierėlių, darydamas visokių pataisų, papildymų, naudodavo nemaža visokių ženklų, skaitmenų. Tiek prie jo rašysenos, tiek prie visokių pažymėjimų greitai pripratau, taip kad perrašinėjimas šiuo atžvilgiu man nesudarydavo sunkumų, — liudija kun. Kriščiukaitis, MIC.

Ačiū visiems, kurie esate pasiuntę Gen. Postulatoriui arkivyskupo Jurgio pas save turimus laiškus ar raštus, kurie savo aukomis prisidėjote prie beatifikacijos bylos, ačiū už Jūsų maldas ir visokią paramą.

Arkivyskupui JURGIUI dėkoja

Paaškinimas prie Nr. 162.

“Beatif. Bylos Žiniose” Nr. 7(28) tilpo trumputė Julijos P-nės iš Chicagos padėka. Apie savo buvusią ligą ir išprašytą malonę ji atsiuntė sekančių žinių:

— Sirgau reumatizmu — arthritis jau kokie 10 metų. Lankiau įvairius gydytojus, gydė įvairiais būdais, bet jokio palengvėjimo nejutau. Vienas daktaras pasakė, kad toji liga yra neišgydoma. Paskutinį kartą

pas gydytoją buvau balandžio mėnesį. Vėl paskyrė įvairių vaistų — tablečių, kurios man nieko negelbėjo.

Vieną naktį skausmai labai kankino; negalėjau nė užmigti, nė paeiti gerai: suko, laužė nuo kelių iki riešo kojos. Maniau, kad jau būsiu suparalyžuota, ar kas kita baisaus įvyks. Savo nevilty kreipiausi į arkivyskupą Jurgį Matulaitį, prašydama užtarmimo. Sukalbėjau kelis poterus ir netrukus

užmigau. Išsimiegojau iki ryto ir pasijutau labai gerai: neįėjau jokių skausmų ir tikrai tikiu, kad Jo užtarimu sulaukiau palengvėjimo.

Dabar retkarčiais, jei labai pavargstu bevaikščiodama, jaučiu mažą skausmą; bet tokie skausmai, kaip pirma mane kankino, nebeprasikartoja."

Prašo maldų

× Ona R. iš Norwood, Mass., pradėjusi trečią noveną, prašydama Dievo Tarno arkivyskupo Jurgio užtarimo, kad Dievas leist; pasveikti iš trejus metus kankinančios ligos, ji prašo visų mūsų maldų paramos. Beatifikacijos bylai atsiuntė \$5.00 auką.

× Chicagoje ligoninėje serga pavojingai W. S-tis. Už jo sveikatą atsiuntė auką šv. Mišioms J. P. ir prašo visų pasimelsti už ligonį, kad per arkiv. Jurgio užtarimą jis pasveiktų.

× K. J. atsiuntė beatifikacijos bylai paremti \$5.00, prašant atsivertimo malonės.

× Penkiolika metų kojomis sergąs Kazimieras J. prašo sudėtinių maldų paramos ir Dievo Tarno užtarimo; nori pasveikti. Atsiuntė auką dvejoms giedotinėms šv. Mišioms.

× Gavome šį laiškėlį: "Aš, Mrs. A. K. iš Chicagos, prašau sudėtinių maldų para-

mos, kad gaučiau iš Dievo tai, ko prašau per Arkiv. Jurgio užtarimą. Aukojo beatif. bylai \$5.00 ir šv. Mišioms \$5.00."

× Mrs. M. S. iš Maspeth, N. Y. turi skaudamas rankas ir kojas. Prašo arkiv. Jurgio užtarimo ir visų mūsų maldų paramos, kad Dievas gražintų sveikatą. Beatif. bylai davė \$10.00.

× Ona D. iš Newark, N. J. prašo sudėtinių maldų paramos ir arkiv. Jurgio užtarimo, kad daug metų jos skaudamos kojos pagytų. Doktorai nepagydo. Beatif. bylai atsiuntė \$5.00 ir auką Mišioms.

× Mrs. Eva S-ss ir Newark, N. J. prašo pasimelsti už senai sergantį sūnų, o ir jos pačios akys nesveikos. Per arkiv. Jurgio užtarimą prašo Dievo sveikatos. Beatif. bylai paremti atsiuntė \$5.00 ir šv. Mišioms auką.

Dievo Tarno Arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus beatifikacijos bylai vesti AUKOS

Gauta Liepos mėn., 1956: (per kun. K. Matulaitį, MIC.): \$30.00: — aukojo Marijona W. (Worcester, Mass.). — \$15.00 aukojo Elžbieta Paulienė (Chicago, Ill.); po \$10.00: Konst. B. Koncevičiūtė (Jersey City, N. J.), Dr. A. Kučas (Scranton, Pa.), Ona Rosel (Gilbertville, Mass.), Sally Luksus (Schenectady, N. Y.), Mrs. J. Konitzky (St. Clair, Pa.), Mrs. Uršulė Račkauskas (Richmond Hill, N. Y.), B. ir Ona Wiczalis (Hartford, Conn.), Petronė Žukauskienė (Londonderry, N. H.), Marija Puišienė (Chicago, Ill.), Veronika Baturis (Chicago, Ill.); — po \$5.00: Urš. Ročiūtė, Toronto, Canada), S. Burdulenė (Worcester, Mass.), J. G. K. (Bellwood, Ill.), Felix Sira-tovich (Chicago, Ill.), E. Dubaka (Chicago, Ill.), Teresė Bakanienė (Chester, Pa.), Mrs. Norkūnienė G. (New Haven, Conn.), Miss Ona Norkūnaitė (New Haven, Conn.), Mrs. Barbora Baitis (Chicago, Ill.), Mrs. Sodeika (Phila., Pa.), Elzbieta Bernardienė (Orland Park, Ill.), Mr. ir Mrs. Trumpiai (Chicago, Ill.), Ona Ruškienė (Norwood, Mass.), Motiejus Goberis (Chicago, Ill.), Anna Leluga (Chicago, Ill.), Petras

ir Pranas Ažuolai (Brooklyn, N. Y.), Ona Grigaliūnienė (Long Island City, N. Y.), Mrs. Julia Petkūnas (Chicago, Ill.), kun. J. Gerulis (Germantown, N. Y.), Joanna Konienė (Chicago, Ill.), Mrs. A. K. (Chicago, Ill.); — po \$3.00: N. N. (Chicago, Ill.), Mrs. Rose Bender (Exter, Pa.); po \$2.00: Antanas Varapickas (Bedford, Mass.), I. Bitinienė (Chicago, Ill.), Mr. Joseph Brokus (Allegan, Mich.), Ona Grimaliauskienė (Newark, N. J.), Mrs. M. Matelis (Baltimore, Md.), Mrs. F. Petravičius (Alberta, Canada); po \$1.00: A. L. Glaudis (S. Boston, Mass.), N. N. (Buffalo, N. Y.), Uršulė Norbutienė (Newark, N. J.), Petronė Loveikiūtė (Newark, N. J.).

Tiesiai į Romą atsiųsta: Kan. F. Kapočius (Chicago, Ill.) — \$25.00; Londone surinkta aukų ir kun. A. Kazlauskio, MIC. persiųsta: L. 12.0.0 (dvylika svarų).

Generalinė Marijonų Postulacija reiškia nuoširdžią padėką Aukotojams-Joms ir užtikrina, kad už visus Gerardius kasdien meldžiamasi Romos Marijonų koplyčioje.

Marijonų Postulacijos Pareiškimas

Popiežiaus Urbano VIII nuostatams nuolankiai paklusnūs pareiškiamo, kad kur "Beatifikacijos Bylos Žiniose" bus minima antgamtinio pobūdžio įvykiai, tai jiems tik tiek tikėtina, kiek jie remiasi grynai žmonių liudijimu; o kur Dievo Tarnas Jurgis vadinamas "šventuoju", tai reikia laikyti vien tik privačių asmenų įsitikinimu.

NEMATAU KITO KELIO . . .

Kun. Juozas Prunskis

KUO žmogus toliau gyveni, tuo giliau įsitikini, kad tikėjimas tai nuostabiausias turtas žmogaus gyvenime ir kad Katalikų Bažnyčia tai mums brangiausia Kristaus įsteigta draugija.

Idomu, kad net tie, kurie nutolę nuo religijos, dažnai vienokiu ar kitokiu būdu tai pripažįsta. Štai šiemet švenčiama 100 metų sukaktis nuo gimimo plačiai išgarsėjusio rašytojo Bernard Shaw. Nors jisai buvo airių kilmės, nors jisai, būdamas vegetaru, visą gyvenimą "pasninkaudavo" neimdamas į burną mėsos, tačiau nuo Bažnyčios jis buvo nutolęs.

Prasmingas B. Shaw pareiškimas

Ir visdėlto, kaip neseniai pranešė britų laikraštis "The Tablet", vienu metu Bernard Shaw rašė:

— Gal aš turėčiau savo skaitytojus protestantus painformuoti, kad garsi popiežiaus neklaidingumo dogma yra kukliausias tos rūšies nuostatas. Palyginus su mūsų neklaidingomis demokratijomis, mūsų neklaidingais medicų patarimais, mūsų neklaidingais astronomais, mūsų neklaidingais parlamentais, popiežius tėra tik parpuolęs ant kelių į dulkes žmogus, savo nežinojimą išpažįstą Dievui. —

Tais žodžiais anas rašytojas Bernard Shaw norėjo pabrėžti, kad žmonės gana lengvai įtiki mokslo ar net politikos autoritetui, o per greit randa priekaištus religiniam autoritetui, nors jame yra tiek nusižeminimo, nors jis tenori nusilenkti tik prieš Dieviškąjį autoritetą.

Bedievis pajutęs savo nelaimę

Daugelis žmonių pernelyg sudiešina mokslą, net tikėjimo sąskaiton. Minėtas laikraštis spausdina ir kitą Bernard Shaw žodį, liečiantį šį reikalą:

— Mokslas, į kurį aš buvau sudėjęs visą savo tikėjimą, yra subankrutavęs. Jo pasakos pasirodė daug kvalesnės,

kaip visi kunigų stebuklai... Ką jisai skleidžia, tai ne apšvietimą, bet pikta ligą. Jo patarimai, kurie turėjo įvesti taikų ir laimingą tūkstantmetį, nuvedė Europą tiesiog į saužudybę. Aš pirma tikėjau juo daug nuoširdžiau, kaip bet koks religinis fanatikas yra tikėjęs savo prietarams; nes mokslo vardan aš padėjau sugriauti tikėjimą milijonų maldininkų, priklausančių tūkstančiui tikėjimų. Ir dabar jie žiūri į mane ir yra liudininkais tos didžios tragedijos ateisto (bedievio), kuris prarado savąjį tikėjimą. O, kad gi aš jį galėčiau atrasti! Aš esu ignorantas (nežinantis) ir baiminuosiu. Aš praradau nervus. Aš žinau tik tai, kad privalau rasti kelią sau ir mums visiems, kitaip mes būsime nepataisomai sužlugę. —

Suprantama, nei mes, nei Bernard Shaw nenori mokslo suniekinti, bet tik tas pavyzdys parodo į kokį nusivylimą gali įpulti žmogus, statęs sau mokslą Dievo vieton. Tokiems mokslas viską žadėjo, o atnešė baisius pokarinius griuvėsius.

Lietuvos kariuomenės vado žodis

Iš kitos pusės, kaip viltingas gyvenimas žmogaus, kurį gaivina tikėjimas. Štai, dabar plačiai Amerikoje skaitoma naujai iš spaudos išėjusi generolo Stasio Raštikio knyga "Kovose dėl Lietuvos". Tas augštuosius generalinio štabo mokslus išėjęs vyras, buvęs mūsų kariuomenės vadas daugelyje vietų savo knygos pabrėžia, kad jis praktikuojantis katalikas. Jis aprašo, kaip jis nuoširdžiai meldėsi sužeistas ir patekęs į bolševikų nelaisvę. Jis pabrėžia, kaip maldoje jis jieškojo stiprybės sunkiausiose gyvenimo valandose, net ir tada, kai atėjo žinia, kad viena iš trijų jo dukrelių, išvežta į tolimąją Rusiją, mirė bolševikų vergijoje.

Apie vainikais puoštą paveikslą

Tikėjimas daug žmogui duoda.. Štai, pirm imdamas rašyti šį straipsnelį tu-

rėjau progos pakalbėti su viena sesele, šv. Kazimiero vienuolijos nare. Ji pasakojo, kaip jų motina susiklupdydavo visus vaikus gegužės mėnesį giedoti Marijos litanijos, o birželio mėnesį — švč. Jėzaus Širdies litanijos; spalio mėnesį visi drauge klaupdavo rožančiaus kalbėti. Šeštadieniais dukterys turėdavo nupinti naujų gėlių vainiką ir papuošti namuose turimą Marijos paveikslą.

Ir iš tų namų išaugo net dvi seselės vienuolės, pašventusios savo gyvenimą Dievui.

Baigiame to paties B. Shaw žodžiais:

— Šešiasdešimt metų studijavęs žemę ir žmones, aš išpažįstu, kad nematau kito kelio išeiti iš pasaulio vargų, kaip tas, kurį Kristus parodė. Didingoji žemė be religijos negali apseiti.

Sviedė spindulių pluoštą

DANGIŠKOJI ŠVIESA

K. Pažėraitė

PAVASARIO saulė linksmai žvelgė pro praskleistą lango užuolaidą tiesiai į Jonės veidą.

— Reikia eiti išpažinties, — tarė Liuda draugei, stebėdama jos pirštus mikliai perrašinėjančius mašinėle veikalą.

— O tu nepasiruošius? — užklausė Jonė, nepakeldama akių nuo savo darbo.

— Esu pasiruošius, bet nuotaika labai sunki. Toks liūdesys, toks nepasitenkinimas savimi ir pasauliu, kad su dideliu nenoru eisiu prie klausyklos.

— Tai neik. Kitą kartą nueisi, — pakėlė susirūpinusias akis Jonė.

Liuda atsistojo ir pataisė minkšta-suolyje susėdėtą žalsvo aksomo pagalvėlę.

— Bet aš esu pasiryžus šiandie eiti, kada visi mūsiškiai atlieka priešvelykinę.

— Tai kaip tu eisi prie švenčiausiojo, kada tavo siela nepajėgia pakilti nuo žemės? Aš bent niekad neinu išpažinties, kada mane kas slegia, ar kada jaučiuos gyvenimo smulkmenų valdžioje, — tarė Jonė užskleisdama savo sąsiuvinį. — Bet tu palauk, dar turi laiko.

Liuda atsisėda greta Jonės.

— Ar tu iš tikrųjų neini išpažinties, kada kas tave slegia? — susirūpino Liuda.

— Neinu, Liudyte.

— Bet juk tokie pakilimo nuo žemės

momentai būna reti. Ir kaip tik tada neateina į galvą mintis apie išpažintį.

— Užtat aš retai einu išpažinties. Nenoriu kviestis garbingiausio ir švenčiausiojo Svečio kasdieniškų rūpesčių slegiamon sielon. Jam turi būti mano sieloje paruoštas šviesus spindintis sostas, kad Jis gerai, patogiai pas mane jaustųsi. Ir mano siela turi šviesti, pakilusi nuo žemės purvo. Arba bent ji turi būti pasiruošiusi priimti Dangišką šviesą, Jo atsineštą.

— Tai tu nepripažįsti jokių žmogaus valios pastangų?

— Tu kalbi apie sielos prievartavimą, Liudyte. Prievartaujama siela nenušvis. Vieną kartą aš, kasdieniškai nusiteikusi, priėmiau šv. Komuniją ir nepajutau to švento džiaugsmo, kurį turėčiau pajusti, kai mano siela būna paruošta. Prislėgta į bažnyčią įžengiau, apatiška iš jos išėjau... Gal negražu girtis, bet, kaipo pavyzdį, norėčiau tau papasakoti savo vieną ypatingą išgyvenimą. Tai buvo čia pat, šiame vokiškame mieste, prieš kokius metus. Tada teko išgyventi mistišką akimirksnį, man pačiai mažai suprantamą. Žmonės pasakytų, kad tai buvo haliucinacija, o aš galvoju ir esu visai tikra, kad tai buvo vizija, mano nepaprasto dvasinio pakilimo išdava. Taip manau... Na, bet tu pati galėsi spręsti... Tada, tą dieną aš nuėjau ton pačion stovyklos bažnyčion, kurion tu rengies eiti.

Džiaugsmingas lūkesys buvo pagavęs mano sielą. Noromis atlikau išpažintį, pasijutau lengviau, kaip snaudalės pūkas. Buvau visiškai nutolusi nuo kasdienybės. Neišblaškė manęs nė žmonės, kurių buvo gausu bažnyčioje. Kaip tik tą savaitę buvę Tėvo Jono Bružiko vedamos misijos... Bažnyčia buvo išpuošta žaliais eglių šakų vainikais. Tokia pat pavasario saulė, kaip dabar, žvelgė bažnyčion pro augštų langų rutes ir nušvietė altorių su Nukryžiuotuoju. Priėjau prie Dievo Stalo. Įsižiūrėjau į Nukryžiuotąjį ir pasijutau toli nuo žemės. Ir tuo akimirksniu, kada Kristus eucharistiniu būdu įėjo į mano sielą, man blykstelėjo prieš akis Nukryžiuotasis Kristus natūralaus didumo, gyvingos išvaizdos. Mano žvilgsnis akimirksniui įsmigo į Kristaus perdurtą koją, ant kurios pakybo nušvitusi dulkelė. Nesuprantamu būdu pajutau, kad toji dulkelė yra mano siela. Tai tebuvo žaibo blykstelėjimas. Švystelėjo ir užgėso... Tačiau niekad to mistiško išgyvenimo neužmiršiu. Kai tik jį prisimenu, pasijaučiu vėl kylanti, kilnėjanti.

— Tavo regėjimas nepaprastas... — susimąstė Liuda. — Bet juk tai gal tėra iš viso vienintelis toks tavo išgyvenimas. Vienintelis ir paskutinis. Gal Dievas norėjo, toj kilnioj valandėlėj parodydamas tavo sielos atvaizdą, nušvitusios dulkės pavidale, kad tu dažniau Jo šauktumeis, dažniau su Juo susivienytum.

— Gal tu teisi, bet vistiek aš negaliu savo sielos prievartauti, — prieštaravo Jonė, tačiau jos balse nebebuvo griežtumo priegaidės.

Liuda, pajutusi draugės sieloj svyravimą, tarė:

— Jone, dabar išklausk mane. Tokių stiprių dvasiškų pakilimų, kaip tu, aš niekad nesu turėjusi ir gal niekad neteks to išgyventi, ką tu išgyvenai. Beveik kiekvieną kartą einu išpažinties nusiminusi, prislėgta. Juk bendraujam su žmonėmis, o jų yra visokių. Kai kuriems rūpi su nešvariom kojom po tavo sielą braidžioti. Aš nenoriu, kad vi-

si žinotų, kad mano asmeniškai laimė sugriauta, kad mano didžiausioji svajonė dirbti Lietuvoje, keliant jos garbę, žlugo. Mano neatvirumas, užsidarymas kai kam nepatinka. O jei atsiversčiau, tai iš manęs gal pasijuoktų, kad noriu būti pranašesnė už kitus. Jaučiu, kad taip būtų. Ir visa tai slegia sielą, neleidžia jai pakilti. O kai pagalvoji apie mūsų giminių ir tautiečių kančias velkant jungą...

— Ir mane dažnai tos mintys slegia, — pritarė Jonė.

— Na, bet aš kaip tik tada einu prie klausyklos, aukodama Dievui visus savo rūpesčius, nusivylimus bei kančią, mūsų tautos kančią, — pertraukė draugė Liuda.

— Tai tu savo naštą užkrauni ant Kristaus pečių, uždėdama Jam naują kryžių, — pastebėjo Jonė.

— Taip nėra. Tu klaidingai galvoji. Sakyk, jeigu tu būtum motina, argi nenorėtum, kad tavo vaikas ne tik savo džiaugsmu su tavim pasidalintų, bet ir savo rūpesčius tau pasisakytų, ant tavo pečių užkrautų? Argi tau nebūtų malonu pamatyti savo vaiko veidą nušvitusį po to, kai priglausi prie savo mylinčios širdies ir duosi jam gerą patarimą? Ir atvirksčiai, jei tavo vaikas būtų užsidaręs ir kentėtų vienas, tau nepasisakydamas, su tavim nepasidalindamas savo skausmu, argi tu nekentėtum daugiau? Tad ir aš nuodėmingas Dievo tvarinys, pasisakau Jam, mūsų Tėvui, savo kančias jas Jam paaukodama. Ir kiekvieną kartą pasitraukiu nuo Dievo stalo nuraminta, paguosta.

— Eiva, — tarė Jonė. — Tu man atvėrei didelę tiesą. Aš buvau neteisi. Tik tu su savo vaikišku tikėjimu esi teisi prieš Dievą. Tik ne aš. Visai to nenusivokdama ir to nenorėdama, aš savotiškai buvau išdidi. Laukiau, kada pati nušvisiu ir tada tik galvojau pasikviesti Brangų Svečių. Išdidžiai laukiau... paneigdama Šviesos Šaltinį — Dievą. O juk dangiškoji šviesa, sklindanti iš kančios kieliuko, nematomomis gijomis sminga kiekvienon trokštančion sielon. Eiva, Jis ir mudviejų laukia.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Popiežius Inocentas XI** bus paskelbtas šventuoju. Šių metų spalio 7 d., šv. Rožančiaus šventėje, bus paskelbtas palaimintuoju popiežius Inocentas XI, miręs 1689 m. Jo popiežiavimo laikais didelis pavojus grėsė krikščionybei iš turkų pusės. Per Švč. Marijos užtarimą, Garbingajam Dievo Tarnui Inocentui XI energingai remiant visas pastangas prieš galingą priešą, krikščionių pergale prie Vienos išlaisvino prispaustuosius ir baimę kenčiančius. Tam galingam įvykiui paminėti buvo įsteigta Marijos Vardo šventė — rugsėjo 12 d. Neveltui šiai beatifikacijos iškilmei parinkta šv. Rožančiaus šventė. Rožančiaus malda taip pat ir šiais sunkiais laikais Švč. Dievo Motinos ir Bažnyčios mums ypatingai nurodoma, kaip išsigelbėjimo priemonė.

• **Švč. Panelės Marijos jubilėjiniai metai.** Minint 100 metų sukaktį nuo Švč. Marijos Apreiškimo Liurde bus paskelbti jubilėjiniai metai, kurie prasidės 1958 m. vasario 11 d. ir baigsis 1959 m. vasario 11 d. arba balandžio 7 d., apimant visą pasirodymų laikotarpį. Tais metais Liurde laukiama didelis maldininkų skaičius iš įvairių kraštų. Tam reikalui naujas Maldininkų kelionių centras stato Liurde dideles patalpas, kuriose galės sutilpti apie 20,000 maldininkų.

• **Daug atsivertimų Korėjoje.** Kwan-gju apaštališkoje prefektūroje, Korėjoje, nuo 1938 m. katalikų skaičius paaugo šešius kartus ir dabar siekia 22,227.

• **Jėzuitų kultūrinė veikla.** Ryšium su 400 metų sukaktimi nuo mirties jėzuitų įstegėjo šv. Ignaco, tėvas Gene Jakubec JAV-se paskelbė naujus statistinius duomenis apie savo ordiną: jėzuitai visame pasaulyje turi 5,211 mokyklų, iš kurių yra 41 gimnazija ir 28 kolegijos bei universitetai. Jėzuitai laiko 174 rekolekcijų namus ir leidžia 1,320 laikraščių ir žurnalų. JAV-se jėzuitai leidžia šiuos plačiai žinomus žur-

nalus: America, Theological Studies, Catholic Mind, Theology Digest, Queen's Work, Messenger of the Sacted Heart.

• **5,000 kankinių Afrikoje.** Maryknoll misionierius Thomas Quirk, nuvykęs į Kenya, susekė, kad Mau Mau teroristai Afrikoje yra iš viso nužudę apie 5,000 katalikų. Dauguma jų žuvo dėl to, kad nesutiko dalyvauti pagoniškose Mau Mau apeigose ar dėl to, kad atsisakė žudyti baltuosius. Tai tikri kankiniai.

• **500 metų "Viešpaties Angelas" varpams.** Šiomet minima 500 m. sukaktis, kaip buvo įvestas skambinimas bažnyčių varpais — "Viešpaties Angelas". Tas įprotis įsigalėjo po 1456 m. liepos 12 d., kada buvo — po karštų maldų — pasiekta pergalė prieš turkus, įsiveržusius net į Vengriją.

• **Girtuokliams padeda mokslas ir religija.** Dr. Andrew C. Ivy iš Illinois universiteto pareiškė, jog mokytojai ir dvasiškiai yra pajėgesni už gydytojus kovoje su alkoholizmu. Jis išsireiškė, kad jokia mediciniška formulė negali efektyviai pagelbėti nuo šios ligos. Dr. Ivy nuomone, dideli gėrikai turi būti pakankamai išlavinti apsisaugojimui nuo šios problemos. Šiaip jokio kito vaisto nebėra.

• **1,195 JAV jėzuitų misijose.** Knygutėje pavadintoje "American Jesuit Missionaries" pažymima, kad šiuo metu užsienio misijose dirba 1,195 amerikiečiai jėzuitai.

• **Rožančius skęstančiame laive.** Dvi dominikonės vienuolės buvusios skęstančiame italų laive Andrea Doria, garsiai kalbėdamos rožančių raminančiai veikė išsigandusius keleivius. Laive buvęs kapelionas davė generalinę absoliuciją. Tos seserys grįžo iš Florencijos, kur metus laiko studijavo muziką, į Londoną, Ont.

• **Vyskupas Ambrose Pinger, Amerikos Romos Katalikų misionierius,** buvo paleistas po 5 metų nelaisvės iš kalėjimo komunistų Kinijoje.

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kan. Z. Ignatavičius** Brazilijoje parūpino 20,000 religinių paveiksėlių portugalų kalba, kuriais prašoma išvaduoti Lietuvą. Jų pritrūkus, dabar spausdinama dar 20,000. Paveikslėliai platunami bažnyčiose, fabrikuose, kareivinėse, laivyne ir aviacijoje.

• **Kun. dr. Juozas Prunskis** pasakys pamokslą švenčiant East St. Louis lietuvių naująją bažnyčią. Šventinimo apeigos bus rugsėjo 2 d. Bažnyčia pastatyta tos parapijos klebono kun. dr. Antano Deksnio rūpesčiu, pagal arch. Jono Muloko projektus.

• **Romoje** prieš dešimtį metų (1946 m. liepos 21 d.) buvo išventinti į kunigus 3 marijonai: Kazys Černiauskas, Jonas Duoba ir Stepas Matulis. Visi trys yra įgiję daktarų laipsnius.

• **Eischstaetto kunigų seminarijoj**, Vokietijoje, šventimus gavo ir švenčia "mažąjį jubiliejų" — dešimtmetį — kunigai: Juozas Budzeika, MIC, Antanas Bukauskas, Viktoras Kaleckis, Jonas Klimas, Stasys Lisauskas, Vladas Šakevičius, Vaclovas Šarka ir Kazys Vaišvilas.

• **Iš Lietuvos kilusi rašytoja.** Nėšiniai iš spaudos išėjo vaikams skirta, gausiai iliustruota knyga "Zigger, The Pet Chameleon". Išleido Abelard-Schuman, New Yorke. Veikalo autorė yra Genevieve Gullahorn. Knygos aplanke pažymėta, kad ji yra gimusi Lietuvoje, į JAV atvyko teturėdama 8 m. amžiaus, ilgesnį laiką gyveno Maryland ir Kalifornijos valstybėse, o dabar gyvena su savo vyru ir dviems vaikais Illinois valstybėje.

• **"Universe"** apie vyskupą Matulionį ir vysk. Paltaroką. "The Universe", anglų katalikų savaitraštis, liepos 13 d. nr. pirmame puslapyje paskelbė pranešimą apie vysk. T. Matulionį, kad jis grįžta namo.

Toliau tame pranešime rašoma, jog

tris kartus komunistų suimtas Kaišėdorių vysk. T. Matulionis sugražintas į gimtąjį kraštą dėl pablogėjusios sveikatos. 83 metų vyskupas esąs rimtoje pervargimo padėtyje.

Kaip minėtas laikraštis pažymi, pirmą kartą jis buvo komunistų suimtas prieš įventinus vyskupu — 1923 m., kada jis buvo nuteistas 3 metais kalėjimo. Paliestas, jis persikėlė į Leningradą, kur 1928 m. buvo slapta konsekruotas vyskupu.

1929 m. buvo antrą kartą suimtas ir nuteistas sunkiųjų darbų kalėjimo. 1933 m. buvo paleistas kartu su devyniais kunigais, paleidus Lietuvos vyriausybės suimtus sovietų agentus.

1943 m. buvo paskirtas Kaišėdorių vyskupu.

1946 m. gruodžio mėn. po to, kai Sovietų Sąjunga užėmė Lietuvą, jis buvo trečią kartą suimtas ir deportuotas į Sibirą. Apie jį buvo mažai kas žinoma ir galvota, kad jis miręs.

Kitoje to laikraščio vietoje rašoma apie vysk. K. Paltaroką, skelbiant — "Vyskupas Rusijoje — kaip pacientas". Toje žinutėje skelbiama, kad 81 metų Panevėžio vysk. Paltarokas, kuris jau ilgesnį laiką negalavęs arterijų sklerozę, gydymosi tikslais išvykęs į Rusiją.

Paskutiniu laiku gauta žinia, kad vysk. Paltarokas grįžęs į Lietuvą.

• **Gub. G. Mennen Williams**, Michigan, ir Lietuvos konsulo Petro Daužvardžio kalbos, pasakytos Lietuvių aikštės (Lithuanian Plaza) dedikacijos dieną buvo patalpintas Congressional Record.

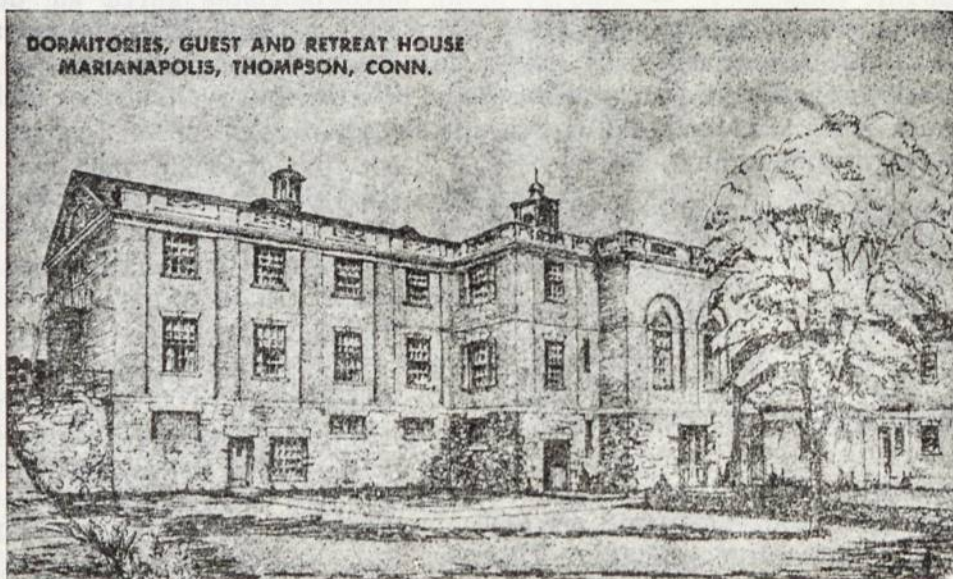
• **Vokiečių leidžiamas "Baltische Hefte"** Nr. 4/1956 paskelbė prof. J. Ereto straipsnį "Atsisveikinimas su Europa?" Straipsnyje, kuris įdėtas žurnalo pirmoje vietoje, laisvieji Vakarai išpėjami, koks Europai gresia pavojus, jei laiku nebus imtasi reikalingų žygių jai apsaugoti nuo bolševikinės ekspansijos.

NAUJO REMONTO PAŠVENTINIMAS

1956 metais rugsėjo mėn. 9 dieną

MARIANAPOLYJE

Thompson, Conn.

- ◆ 1:30 — Kryžiaus Keliai parke
- ◆ 2:30 — Pašventinimas Naujo Remonto
- ◆ 3:30 — Marijos Valanda
- ◆ 4:30 — Procesija su švenčiausiu ir Palaiminimas

Šiais metais išpuola 25 metai, kai a. a. vysk. P. Būčys, MIC, pašventino Marianapolio mokyklą. Atremontuotame pastate bus vietos 30 studentų, o vasaros metu atostogautojams bei rekolektantams. Kviečiame visus dalyvauti ir savo aukomis paremti; vieno kambario įrengimas \$250. Laukia visų iš arti ir toli

Marianapolio Tėvai Marijonai